

عنوان مقاله:

نقش رابطه استرس والدگری و داغ اجتماعی با تعامل‌های والد - فرزند در مادران کودکان مبتلا به اُتیسْم

محل انتشار:

دوفصلنامه روانشناسی فرهنگی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

راحه نیکبخت - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران.

سید عباس حقایق - استادیار گروه روانشناسی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر تعیین رابطه استرس والدگری و داغ اجتماعی با ابعاد تعامل‌های والد - کودک مادران دارای کودک مبتلا به اُتیسْم بود. روش پژوهش حاضر از نوع همبستگی بود و جامعه آماری آن را مادران کودکان اُتیسْم مراکز ویژه اُتیسْم شهرستان اصفهان تشکیل می‌دادند. به شیوه نمونه‌گیری در دسترس، 85 نفر از مادران دارای کودکان با اختلال طیف اُتیسْم انتخاب شدند و از آن‌ها خواسته شد به پرسش‌نامه‌های استرس والدگری، داغ اجتماعی و تعاملات مادر - کودک پاسخ دهند. برای تحلیل داده‌ها از رگرسیون و ضریب همبستگی پیرسون استفاده شد. نتایج تحلیل رگرسیون نشان داد که داغ اجتماعی به‌طور معناداری طرد را پیش‌بینی می‌کند. بین داغ اجتماعی و استرس والدگری با ابعاد تعاملات والد - فرزند رابطه معناداری مشاهده نشد. این نتایج در ضریب همبستگی پیرسون نیز تأیید شد. با توجه به نتایج به‌دست‌آمده، می‌توان گفت، یکی از مهم‌ترین پیامد احتمالی احساس داغ اجتماعی مادران کودکان مبتلا به اُتیسْم، احساس طردشدگی است.

کلمات کلیدی:

اُتیسْم، استرس والدگری، داغ اجتماعی، تعاملات والد - کودک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1153772>

